

end andre steder. Børnene får ikke samme muligheder i tilværelsen som andre.

En overvægt af særlig drengebørnene forlader grundskolen uden tilstrækkelige færdigheder til at tage en ungdomsuddannelse, og det medfører senere i tilværelsen risiko for ledighed. Historien gentager sig altså.

Mødrene går ofte hjemme. De har begrænset kontakt til det danske samfund, og regeringen har således heller ikke formået at løse problemerne med marginaliserede og isolerede indvandrerkvinder med svag tilknytning til arbejdsmarkedet. Kvinderne er ikke omfattet af en beskæftigelsesindsats, hvis de er familieforsørgede, og det problem vil 450-timers-reglen kun gøre værre. Den vil presse endnu flere kvinder ud i familieforsørgelse.

For at fuldende det billede af mangelfuld integration og af ghettoisering er de udsatte boligområder ofte præget af utryghed og kriminalitet. Flere steder kaster unge mænd sten efter busser og ambulancer. Utilpassede unge med indvandrerbaggrund sætter ild til affaldscontainere og biler. De intimiderer beboerne i området og skræmmer almindelige mennesker væk. Problemerne er ikke blevet mindre de sidste 8 år, de er blevet værre. På Nørrebro i København skydes der jævnligt med skarpt, uskyldige borgere bliver ofre i bandekrige, der er en stigende radikalisering, og der er en styrkelse af parallelsamfundene. Konklusionen fra regeringens eget udvalg er også helt klar: Vi risikerer dannelse af endnu større parallelsamfund, der truer samfundets sammenhængskraft.

Det er ikke kun kynisk at lade stå til, det er faktisk farligt for vores fremtidige velfærd. Og i den sammenhæng er det fuldstændig uforståeligt, at regeringen ikke følger Programstyrelsens anbefalinger. De anbefaler netop at afsætte midler til de nødvendige fysiske omdannelser og renoveringer af områderne, og der skal ske radikale forandringer, skriver udvalget helt klart. Det er skræmmende, at der ikke er sket mere på netop boligområdet. De mennesker, der bor i områderne, får ikke de muligheder og de valgmuligheder, som almindelige mennesker i andre boligområder får her i landet. Med så store problemer og med anbefalingerne fra regeringens eget udvalg er det altså utroligt, at man ikke tager den her ghettoudfordring op med en vis alvor.

I Socialdemokratiet har vi foreslået, at der bliver taget skridt til at nedbringe antallet af udsatte boligområder. I vores vækststudie har vi afsat

midler til de fysiske omdannelser med renoveringer, nedrivninger, byfornyelse og en bedre infrastruktur. Vi har foreslået at bygge nye og vel at mærke betalelige boliger, at ændre planloven, så fordelingen af de almennyttige boliger på sigt bliver bedre på tværs af kommunerne, for den eneste måde at sætte ind på over for den mislykkede integration og omfattende ghettoisering er ved at løse den almene sektors problemer. Det skal kombineres med en helhedsorienteret social og beskæftigelsesmæssig indsats.

Regeringen nægter imidlertid at afsætte midler til de nødvendige fysiske omdannelser, nægter at iværksætte den nødvendige langsigtede indsats, og Socialdemokraterne kan på den baggrund konstatere, at regeringen mangler en sammenhængende politik for, hvordan vi får løst et af de mest presserende sociale og integrationsmæssige problemer i vores velfærdssamfund. Både evnerne og viljen mangler, og det er ikke troværdigt.

Den mangelfulde integration og ghettoiseringen nedbryder vores velfærdssamfund. Hvis vi ikke bor sammen på tværs af sociale skel og etnicitet, kan vi ikke have et sundt velfærdssamfund sammen. Derfor ønsker vi en samlet plan, og vi håber, at regeringen går ud over de linjer, den har lagt sig på tidligere, og indser, at tiden er kommet til en samlet indsats.

Kl. 17:58

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Det giver anledning til et par korte bemærkninger, først fra hr. Martin Henriksen.

Kl. 17:58

Martin Henriksen (DF):

Tak. Det undrer mig, at fru Anne-Marie Meldgaard i sin ordførertale, men sådan set også tidligere i et spørgsmål til hr. Karsten Lauritzen sagde, at det først er nu, regeringen og Dansk Folkeparti har opdaget, at der er behov for en integrationsindsats. Det undrer mig lidt, for jeg mener at kunne huske – det kan godt være, jeg husker forkert – at der rent faktisk i 2004 eller 2005 blev indgået en integrationsaftale, og Socialdemokraterne havde sådan set skrevet under på den integrationsaftale, men man sprang fra på målstregen. Så derfor undrer mig lidt, at man her i dag kan stå og sige, at det først er nu, der kommer en integrationsindsats, når man sådan set selv har været med i forhandlinger omkring en integrationsindsats for flere år tilbage og sådan set havde tilsluttet sig og så faldt fra alligevel.